

6. postní neděle „Květná“ 1.4.2012 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

„Kázání beze slov“ (Mk 14,3-9)

Tak to bylo a je obvyklé, že lidé zvou k sobě na návštěvu příbuzné, přátelé nebo hosty. Většinou je to projev úcty, vděčnosti nebo přátelství. Tak nějak to bylo i v tom našem příběhu. Šimon, kterému se říkalo Malomocný, pozval k sobě na návštěvu Pán Ježíše. Chtěl Ho z vděčnosti za dar uzdravení pohostit. Bylo to od něho milé a Ježíš jeho pozvání přijal. Jenže právě při této příležitosti se stalo něco, co nikdo nečekal. Za Ježíšem přichází neznámá žena a udělá něco, co některé šokuje, další rozčílí a ještě jiné pohorší.

1. Ježíš pro druhé

Podobných událostí v Bibli mnoho nenajdeme. Většina příběhů v evangeliích vypráví o tom, jak Ježíš přinášel lidem poselství o Božím království, jak volal lidi na cestu nového života, jak je uzdravoval, vysvobozoval z různých závislostí a trápení a odpouštěl jim hříchy. Pozornost evangelií je soustředěna na Ježíše, na Jeho slova a činy. On je Ten, který přináší do života Boží pravdu, světlo, radost, pokoj a naději. Lidé Ho vyhledávají proto, že přináší vzácné dary, které nikde jinde nenajdou. Ježíš rozdává svůj život a nic si pro sebe nenechává. On pro druhé nejen žije, ale také umírá. Všechno, co se děje v Ježíšově životě, je Boží dílo záchrany a pomoci pro člověka. Všechno v evangeliích je soustředěno na Ježíše jako Toho, který dává. Celý příběh Ježíšova života je pro nás pozváním k tomu, abychom přišli k Ježíši a nechali se obdarovat Božími vzácnými dary.

2. Druzí pro Ježíše?

Proto je zajímavé každé vyprávění, kde je tomu trochu jinak. Možná patří do této souvislosti vánoční vyprávění o mudrcích, kteří přicházejí k právě narozenému králi Ježíši a jako projev úcty a vděčnosti Mu k nohám kladou zlato, kadidlo a myrhu. Nechtějí nic, považují to za velký dar a výsadu, že viděli budoucího krále a mohli se Mu poklonit. Jistě, Ježíš leží v jeslích jako malé dítě a jeho chvíle, chvíle pomoci a služby, ještě nepřišla. Ovšem evangelium nám hned na začátku říká, že Ježíš je hoden úcty, že On je Pán a Král, i když to není vidět. On je Ten, kterého máme následovat a kterému máme sloužit.

Také myslím na událost, podle které se jmenuje dnešní neděle „Květná“. To při jedné své cestě do Jeruzaléma přijížděl Ježíš do města v doprovodu svých učedníků na oslátku. Byli u toho ještě poutníci, kteří přicházeli do města na svátky. Mnozí už o Ježíši slyšeli anebo se s Ním setkali. Mnoho se o Něm mezi lidmi povídalo. Nevíme přesně, kdo s tím začal, ale najednou začali někteří lidé u toho provolávat slova Žalmů (118) a opakovat prorocké výroky ze Zachariáše. Kladli před Ježíše na cestu pláště a palmové ratolesti. Víтали Ho jako mesiášského krále, i když si Jeho úkol představovali po svém. Je pravda, že toto nadšení nesdíleli všichni poutníci, a už vůbec ne duchovní představitelé, kteří chtěli Ježíše odstranit. To se jim nakonec podařilo a Ježíše nechali popraviti na kříži. Zlý úmysl Ježíšových nepřátel obrátil Bůh ve vítězství nad hříchem, ďáblem a smrtí. Je to jeden z paradoxů evangelia, že nám ukazuje Ježíše Krista jako krále a zároveň tichého, poníženého a trpícího Božího Syna. Evangelium Květné neděle nás zve k tomu, abychom svůj život a celou svou naději spojili právě s poníženým a oslaveným Kristem a následovali Ho. Událost Květné neděle nám může pomoci vidět náš vztah k Ježíši ještě trochu jinak. On je vzácný a drahý. K Němu můžeme přijít jen tak, radovat se z Něho, oslavovat Ho, poklonit se Mu, protože je toho hoden.

3. „Trapas“ v Betanii (Mk 14,3-9)

Právě tímto směrem ukazuje náš příběh. Neznámá žena přichází do společnosti mužů kolem Ježíše. Podle všeho je to žena z vyšších kruhů, není z malé Betanie, nýbrž z metropole, z Jeruzaléma. Umí se pohybovat ve společnosti, také ve společnosti mužů. Dnes bychom řekli „emancipovaná žena“, dáma, která se chová nenuceně i nekonvečně. Bez nějakého upozornění, „bez varování“ vyleje před očima Šimona Malomocného a jeho hostů na Ježíšovu hlavu vzácný obsah alabastrové nádoby. Jednalo se o drahý olej z nardu, který se používal po kapkách. Bylo obvyklé, že když chtěl hostitel uctít svého hosta, použil několik kapek takového oleje. Tato žena bez zaváhání vyleje najednou celý obsah. Jaká marnivost, jaká marnotratnost! Vždyť hodnota té nádoby byla obrovská! 300 denárů to byl celoroční výdělek! Celá nádoba najednou, když to mohlo vystačit na dlouhé roky! *Proč? K čemu? Není to škoda? Všichni jsou v šoku a nechápou! Kolika lidem v nouzi se dalo z toho pomoci?* Když si představíme, co se u toho odehrávalo, chápeme, proč to pozdvižení. Pán Ježíš má mokrou, mastnou hlavu. Všude silná, omamná vůně, lidé nevědí, co se děje.... Na hlavu neznámé ženy se snese smršť výčitek. Ježíš se zachová duchapřítomně a ženy se zastane: *„Nechte ji! Co ji trápíte? Vykonala na mně dobrý skutek.“* Svým výkladem přichází Ježíš ženě na pomoc. Uvádí ji do pomyslné „síně slávy“, když řekne: *„Amen, pravím vám, všude po celém světě, kde bude kázáno evangelium, bude se mluvit na její památku také o tom, co ona učinila.“* Žena nepřišla za Ježíšem s úmyslem, aby Ho pomazala k pohřbu. To Ježíš dal svým komentářem jejímu činu prorocký význam a hloubku. Možná tušila lépe, než jiní, že Ježíš má velké a vzácné poslání, pochopila lépe než učedníci, že Ježíš je Boží služebník, který musí zemřít. Svou pokorou, oddaností a velkorysostí se žena zapisuje „zlatým písmem“ do pašijního příběhu Spasitele Krista. Je to příklad, který má mít Kristova církev před očima. Co je na něm tak jedinečného?! Především připomíná, že jádrem evangelia je Ježíšova smrt.

4. Co uděláš Ty? Jak uctíš Ježíše?

A dál? Ani jako lidé ani jako křesťané nejsme zvyklí dělat věci „jen tak“. Neznámá žena nemusela udělat nic. Nikdo to od ní nečekal, nikdo jí k tomu nenutil. Nepřišla z vypočítavosti, nic od Ježíše nechtěla. Chtěla Mu poděkovat, svým činem Ho chtěla uctít. Jednala podle svého srdce a nakonec učinila víc, než tušila. Není to něco, čemu bychom se měli učit? Není to něco, co by mělo být vidět a slyšet také při společné bohoslužbě? Ve zpěvu a v modlitbách? Náš křesťanský život chápeme jako odpověď na Boží lásku a vysvobození a tak je to správně. Učíme se žít z Boží milosti a podle Ježíšových slov a Jeho příkladu a to je také dobře. Ale často se z toho stává povinnost, někdy křeč. Z našeho života se vytrácí opravdová láska, rozměr vděčnosti, spontaneity, radosti, bezprostřednosti. Když se modlíme, máme pro Pána celý seznam potřeb, když Mu děkujeme, myslíme na Boží odpovědi a Boží dobré dary, které jsme přijali. Kdy jsme přišli k Ježíši Kristu naposledy „jen tak“? Abychom Mu poděkovali, za to, že známe Jeho a Jeho lásku, že je tak dobrý, tak velký a mocný?! Není to nedostatek lásky, když nemáme pro Ježíše čas? Chování, které vidíme u neznámé ženy, je projevem opravdové lásky. Tímto příběhem jsme pozváni k obnově lásky k Pánu Ježíši. Vždyť náš Pán nakonec od nás nečeká a nepotřebuje nic jiného, než abychom Ho milovali z celého srdce, z celé duše, ze vší mysli a síly. A to se pozná také podle toho, že uděláme rádi „něco“, co nemusíme, co od nás nikdo nečeká, co není ani naší povinností ani naším úkolem. Tehdy náš křesťanský život dostává jakýsi „glanc“. To se v něm zaleskne sám Ježíš Kristus a něco ze světla Boží slávy. Nechme se povzbudit příkladem ženy z evangelia. Jděme do velikonočního týdne s otevřeným srdcem a novou inspirací! *Amen.*

Bronislav Kaleta